

Chương Hai

Lý Ngọc Phụng chăm chú nhìn Cát Tập Bách một hồi, đoạn dịu dàng hỏi:

- Chuyện hôm nay hắc thiếu hiệp đã biết cả rồi, lão thân không cần nói nữa. Nhưng sự việc chưa hết, có thể hầy còn rất nhiều cường địch hay tin tìm đến, lão tử trong Dân Sơn Lục Ly đã lộ diện, số còn lại hắc sẽ kéo hết ra, phục thù cho hai dâm ma đệ đệ của chúng.

Cát Tập Bách nghe hai tiếng “dâm ma” liền động tâm, vội hỏi:

- Thấm nương có biết danh tánh của hai dâm ma ấy, có phải đã bị nghĩa phụ và nghĩa thúc trừ diệt không?

Lý Ngọc Phụng nghe hỏi vậy, như sực nhớ ra điều gì, gật đầu nói:

- Đúng vậy, đó là chuyện hồi mười lăm năm trước!

Đưa tay chỉ Từ Ngọc Nhi, xót xa nói tiếp:

- Phụ thân y lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng đã nói với lão thân, huynh đệ họ ba người đã trừ diệt hai dâm ma ấy ở dưới Ngũ Đài Sơn, và đại bá còn cứu một đứa bé vừa biết nói bập bẹ, không rõ danh tánh, và cũng chẳng biết phụ thân ở đâu, mang gửi cho Tri Giác sư huynh trên Ngũ Đài Sơn nuôi dạy. Lúc bấy giờ, đại bá bởi đã chính tay mai táng mẫu thân của đứa bé ấy, nên đã thề suốt đời không cưới vợ, còn nhận đứa bé ấy làm nghĩa tử, nhưng...

Cát Tập Bách nghe đến đó, không sao nén nổi niềm đau trong lòng nữa, bật khóc thành tiếng, ghen ngào nói:

- Tam thấm nương, đứa bé ấy chính là... là diệt nhi vô tích sự này đây!

Lý Ngọc Phụng nghe nói chàng là nghĩa tử của lão đại, mới vỡ lẽ, bất giác lòng càng xót xa, nước mắt ràn rụa nói:

- Ô! Ra là hiền diệt đây!

Đoạn ôm chầm lấy chàng, siết chặt vào lòng, trùi mền nói:

- Thật tội nghiệp cho hiền diệt! Giờ thì tốt rồi, hiền diệt cũng đã lớn khôn, muội muội của hiền diệt vậy là có người gửi gắm rồi!

Từ Ngọc Nhi tự nãy giờ lắng nghe cuộc đối thoại giữa mẫu thân với thiếu niên thư sinh, lúc đầu lòng đầy ganh tị, dần rồi càng nghe càng xót xa, đến khi Cát Tập Bách bật khóc và tự nhận chính là nghĩa tử của đại bá phụ, lại nghĩ đến thân thể mình, bất giác sinh lòng đồng bệnh tương lân, cũng nước mắt tuôn trào.

Lý Ngọc Phụng đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, ngoắc tay nói:

- Ngọc Nhi, đến đây báỉ kiến ca ca mau!

Từ Ngọc Nhi đâu phải không muốn đến, nhưng vì khi nãy đã quá hung dữ với Cát Tập Bách, đàn bà con gái lại ngại nhận lỗi, giờ nghe mẫu thân gọi đến nàng càng thêm cảm thấy ngượng ngùng, giả vờ không nghe ngồi yên.

Cát Tập Bách thấy vậy, sợ Từ Ngọc Nhi nổi giận, vội đứng lên nói:

- Không được vậy!

Đoạn tung mình đến bên Từ Ngọc Nhi, một tay vuốt tóc, một tay vịn vai nàng, dịu dàng nói:

- Muội muội, ca ca thật có lỗi, đã không sớm đến chăm lo cho muội muội, để muội muội với thẩm nương đã phải khổ sở trong bao năm qua, từ nay chân trời góc biển, huynh muội ta sẽ không bao giờ rời xa thẩm nương nữa!

Nói ra thật khó tin, ngang bướng như Từ Ngọc Nhi lúc này đã trở nên hết sức ngoan ngoãn bởi những lời dịu ngọt của Cát Tập Bách, để yên cho chàng đỡ dậy, dìu đến bên Lý Ngọc Phụng, ngả vào lòng bà khóc sụt sùi.

Lý Ngọc Phụng biết là nàng hổ thẹn với Cát Tập Bách, trong lòng áy náy, bèn cười nói:

- Khờ quá đi, ca ca đâu có chấp nhất người! Nào, hãy mau lau khô nước mắt, gọi một tiếng ca ca, vậy ca ca mới vui lòng chứ!

Trong lúc nói, bà đưa mắt nhìn Cát Tập Bách mỉm cười.

Từ Ngọc Nhi dẫu sao cũng còn nhỏ tuổi, nghe mẫu thân nói vậy, quả nhiên quay sang Cát Tập Bách, mắt ngấn lệ, khẽ gọi:

- Ca ca!

Cát Tập Bách vui mừng nói:

- Muội muội! Không được vậy, không được vậy...

Từ Ngọc Nhi thấy chàng không chấp mình, lại còn cởi mở như vậy, lòng hết sức vui mừng, lại nghe chàng luôn miệng nói câu “không được vậy”, bất giác phì cười, hai đồng tiền trên má lúm vào hết sức ngây thơ khả ái.

Lý Ngọc Phụng nằm mơ cũng chẳng ngờ hôm nay sau cuộc ác chiến ở chốn hoang dã này lại gặp được nghĩa tử của đại bá Cát Cử Bình và may nhờ chàng kịp thời giải cứu, hai mẹ con bà mới thoát khỏi nguy nan, lòng quá vui mừng, quên mất bao nỗi lo âu, quên cả sự đau đớn của vết thương, buông tiếng cười to.

Ngay khi ấy, bỗng thấy Cát Tập Bách với thế “Hồng phi thương mình” (trời xanh) vọt thẳng lên không, thi triển khinh công Ngự Phong Hành Vân tung mình lên ngọn cây, lớn tiếng quát:

- Vị bằng hữu nào, lén la lén lút thế này, kể được là hảo hớn gì chứ?

Lý Ngọc Phụng giật mình sững sốt, thầm nhủ:

- Bằng thánh lực của mình, trên ngọn đồi nhỏ này xuất hiện địch tung, vậy mà mình lại không phát giác ra.

Vội bảo Từ Ngọc Nhi cầm lấy binh khí, chia nhau nghinh địch.

Bà cố nén đau đứng lên, cất tiếng nói:

- Đã có lòng phó ước, sao còn chưa hiện thân? Mẹ con Lý Ngọc Phụng này dù bất tài đến mấy thì cũng chẳng đến nỗi không hầu tiếp nổi!

Đoạn Kim Ti Tỏa Long Tiên vung lên, sẵn sàng ứng địch.

Từ Ngọc Nhi càng tức giận hơn, tung mình đến trước Tam Nghĩa Trủng ở bên trái, canh giữ một phần.

Hai mẹ con đang ngưng thần chờ đợi, bỗng nghe một chuỗi cười dài từ sau mộ vọng ra, tiếp theo là một bóng người nhỏ thó lướt đến, đối mặt với Lý Ngọc Phụng, chấp tay thi lễ nói:

- A Di Đà Phật! Nữ đàn việt lâu nay vẫn khỏe!

Từ Ngọc Nhi thấy đó là một tiểu sa di, không chờ đối phương dứt lời, Thất Tinh Liên Hoàn Sách đã vờ chiêu “Thương long đảo lão” (rồng xanh quây sóng) quét ra.

Lý Ngọc Phụng vừa thấy tiểu sa di hiện thân, bất giác ngẩn người.

Cát Tập Bách đã từ trên cây phóng xuống, thấy vậy hốt hoảng quát:

- Muội muội, không được vậy!

Vừa lúc Cát Tập Bách đứng cản trước mặt tiểu sa di, hai tay áo phất nhẹ, đánh bật Liên Hoàn Sách, rồi quay người hướng về tiểu sa di vòng tay thi lễ nói:

- Không biết là pháp giá sư thúc giáng lâm, đệ tử xin tạ tội!

Từ Ngọc Nhi trong cơn giận dữ xuất thủ, định ninh tiểu hòa thượng này khó khời trọng thương, nào ngờ Cát Tập Bách từ trên không đáp xuống, dễ dàng hóa giải thế công của mình, khiến nàng hết sức kinh ngạc.

Rồi lại thấy Cát Tập Bách hết sức cung kính với tiểu hòa thượng, nàng càng thêm tức giận, chưa nghe rõ chàng nói gì, tay phải lại vung lên, Liên Hoàn Sách nhanh như chớp giáng xuống, trúng ngay trên đầu trọc của tiểu sa di.

Nhưng tiểu sa di điềm nhiên như không, lại còn buông tiếng cười vang.

Cát Tập Bách với Lý Ngọc Phụng đều trông thấy Từ Ngọc Nhi xuất thủ hung mãnh hơn trước, nhưng không kịp cản ngăn, cùng kêu lên một tiếng kinh hãi, quay mặt đi không dám nhìn.

Trong khi ấy Từ Ngọc Nhi đánh trúng đầu tiểu sa di, chưa kịp đắc ý, đã kêu lên một tiếng thẳng thốt, Liên Hoàn Sách không sao rút về được, chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, vội buông Liên Hoàn Sách ra, ngã xuống đất lăn lộn, rên la ầm ĩ.

Cát Tập Bách quay lại nhìn, biết là vị tiểu sư thúc này chỉ trừng phạt nhẹ, bởi môn tuyệt kỹ Ban Nhược Vô Minh A Già Đà của ông thuần dùng Chân Dương Mệnh Môn Hỏa luyện thành, không bao giờ đả thương người một cách bừa bãi, nhưng nếu quá lâu, Từ Ngọc Nhi lại là thuần âm, e sẽ bị tổn thương.

Cũng may là Từ Ngọc Nhi đã buông tay nhanh, hẵn không có gì nguy hiểm, bèn ngượng ngùng tiến tới một bước, cung kính thi lễ nói:

- Tiểu muội vô tri mạo phạm, đệ tử lại không kịp cản ngăn, để khiến quấy nhiễu sư thúc, tội bất kính, xin sư thúc rộng lòng lượng thứ!

Lý Ngọc Phụng lúc này càng thêm kinh hoàng, sải bước tiến tới, đỡ Từ Ngọc Nhi dậy, thấy nàng hai bàn tay đỏ bừng, ngỡ đã thọ trọng thương, lại không biết tiểu sa di đã sử dụng thiên công gì, lo đến nước mắt chảy dài, bỗng Từ Ngọc Nhi vội vã đi đến trước mặt tiểu sa di, quỳ xuống van vỉ:

- Xin đại sư thứ cho tiểu nữ vô tri, hãy cứu lấy mạng y! Niệm tình phụ thân y chết sớm, tiểu phụ không biết dạy dỗ, xin thứ cho y tội đã mạo phạm, tiểu phụ nguyện từ nay ăn chay niệm phật suốt đời. Mong đại sư rộng lòng từ bi, tội nghiệp y... thân mang huyết hải thâm thù...

Nói đến đó, bà đã khóc nức lên, không nói tiếp được nữa.

Tiểu sa di thấy Liên Hoàn Sách của Từ Ngọc Nhi quét đến, bị Cát Tập Bách vung tay áo hóa giải, đang bức chàng đa sự, Từ Ngọc Nhi lại biến chiêu công đến, bèn vận công lên đầu, hút lấy Liên Hoàn Sách, có ý truyền Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công cho Từ Ngọc Nhi, giúp nàng gia tăng công lực.

Nhưng thấy Từ Ngọc Nhi không hiểu ý, lại buông binh khí ra rên la và ngắt xỉu, ông rất lấy làm tiếc, mặt lộ vẻ không vui.

Cát Tập Bách cũng bởi không hiểu dụng ý của sư thúc nên mới cầu khẩn, nhưng ông không đếm xỉa đến, và Lý Ngọc Phụng khóc lóc van vỉ, ông vẫn thản nhiên cười, trở to mắt nhìn vào bàn tay của Từ Ngọc Nhi.

Cát Tập Bách thấy vậy, lẽ nào còn chưa hiểu ra, nên vội giành lấy Từ Ngọc Nhi từ tay Lý Ngọc Phụng, bỗng đến trước mặt tiểu sa di, mở hai bàn tay của Từ Ngọc Nhi ra, đặt lên Đan Điền huyết của tiểu sa di và nói:

- Đa tạ ân điển của sư thúc, đã thành toàn cho tiểu muội!

Rồi liền vận Tiên Thiên Nhất Khí Công, dồn vào đỉnh đầu Từ Ngọc Nhi, buộc tiểu sa di vận công đối kháng.

Thế là, tiểu sa di quả nhiên khí dồn Đan Điền, cũng vận Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công lên, truyền qua lòng bàn tay Từ Ngọc Nhi, dẫn thông kỳ kinh bát mạch.

Chỉ thấy ông mặt đỏ như lửa, hơi thở nhanh dần, hai giòng nước mũi đặc sệt chảy lòng thông xuống đến ngực, lúc lên lúc xuống, càng lúc càng dài hơn.

Lý Ngọc Phụng đang khi khóc lóc van xin, bỗng bị Cát Tập Bách giành lấy con gái từ trong tay mình, hết sức ngạc nhiên, rồi thấy chàng cũng quỳ xuống đất, ngỡ là chàng cầu xin giùm mình.

Đến khi thấy Cát Tập Bách dang hai tay Từ Ngọc Nhi ra, đặt lên Đan Điền huyệt của tiểu sa di, bà hoảng kinh suýt nữa ngất xỉu.

Đến lúc nghe Cát Tập Bách nói “Đa tạ ân điền của sư thúc”, bà mới hiểu ra, lòng mừng khôn xiết, đứng ngây ra chú mắt nhìn tiểu sa di hành công, biết phen này công lực của con gái sẽ gia tăng hơn mười năm khổ luyện.

Lại nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng cũng nhắm mắt ngưng thần, vận dụng Tiên Thiên Nhất Khí Công giúp Ngọc Nhi dẫn đạo quá huyệt hành khí, đã trán toát mồ hôi.

Từ Ngọc Nhi lúc này hai mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, hơi thở gấp rút, chiếc khăn chít đầu đã bị mái tóc dựng lên làm bung rơi xuống đất, hơi tím nghi ngút bốc lên.

Chừng nửa giờ sau, hai giòng nước mũi của tiểu sa di “soẹt” một tiếng rụt vào, hai mắt mở ra rồi khép lại.

Cát Tập Bách cũng vội thu hồi công lực, nắm chặt hai tay Từ Ngọc Nhi, nhẹ xoa lên Đan Điền huyệt của tiểu sa di.

Sau đó, chấp hai tay nàng lại, bỗng đến đặt vào lòng Lý Ngọc Phụng, ra ý bảo bà bồng chặt con gái, rồi ngồi xếp bằng đối mặt với tiểu sa di, nhắm mắt vận công điều tức.

Lý Ngọc Phụng thấy vậy cũng không dám lên tiếng, vằng thái dương trên đầu dần ngả sang tây, mây đen giăng đầy ven trời phía nam, rất lo lắng cường đồ đột nhiên xuất hiện lúc này, mình thân đơn thế yếu khó thể đối phó.

Bà đang phập phồng lo lắng, thốt nhiên, một tiếng cười lạnh lùng vang lên phía sau, bà chưa kịp quay lại quát hỏi, một bóng người cao gầy đã hiện ra trước mặt.

Tiểu sa di vẫn ngồi bất động, nhưng Cát Tập Bách đã giơ tay lên, hiển nhiên đã bị tiểu sa di vận công ngăn cản, không cho chàng khinh cử vọng động.

Lý Ngọc Phụng nhìn rõ mặt người ấy, thì ra là chuồng môn đại sư tử Minh Tâm Sư Thái, vui mừng quá độ, gọi một tiếng “đại sư tử” rồi ngã ra ngất xỉu ngay.

Tiểu sa di giờ mới cất tiếng nói:

- Lão ni cô là người xuất gia, sao lại lén la lén lút, giả dạng ma quỷ dọa người? Còn chưa mau cứu tỉnh vị nữ đàn việt này, xem Lạp Thập Hòa Thượng này có buông tha tôn giá không cho biết!

Lúc nói, vẫn ngồi yên trên đất, miệng tuyên phật hiệu.

Cát Tập Bách nghe tiểu sa di nói vậy, như đã hiểu ra, liền tiến tới vòng tay thi lễ nói:

- Khó được sư thái pháp giá đến đây, văn bối vẫn thường nghe gia sư đề cập đến, tiền bối y thuật cao minh, văn bối mạo muội khẩn cầu, xin điều thương cho thẩm nương văn bối!

Dứt lời, liền định quỳ xuống.

Minh Tâm Sư Thái tay áo phất nhẹ, cản chàng đứng lại, niệm câu “A Di Đà Phật”, đoạn cười nói:

- Tiểu thí chủ quả là hiếu đạo, nhưng đáng tiếc là tiểu thí chủ trước khinh sau kính, nếu tặc hòa thượng này mà không truyền âm ngăn cản, bộ xương nghèo hèn của bản ni e đã bị tiểu thí chủ đánh vỡ nát rồi!

Tiểu sa di tiếp lời:

- Tiểu tử người thật quá ngu ngốc, dù người dúi mù thì cũng còn có đôi tai, không nghe thẩm nương của người gọi là đại sư tử hay sao? Cần gì người phải quan tâm, chả lẽ người ta đến đây để vui chơi hay sao?

Dứt lời, buông tiếng cười vang, đi đến bên mẹ con Từ Ngọc Nhi, vung chỉ điểm nhẹ, Lý Ngọc Phụng dần hồi tỉnh ngay.

Cát Tập Bách mắt nhìn Minh Tâm Sư Thái, mặt đầy vẻ hổ thẹn bất an, lại không dám lên tiếng, đến khi Lý Ngọc Phụng hồi tỉnh, chàng mới thở phào nhẹ nhõm, lùi ra sau một bước.

Minh Tâm Sư Thái biết là Cát Tập Bách áy náy tự trách, nhận thấy lời lẽ vừa rồi của mình cũng quá nặng, bèn vội nói:

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ, không phải bản ni trách tiểu thí chủ, bằng vào tấm chân tình của tiểu thí chủ, bản ni chắc chắn sẽ trả lại cho tiểu thí chủ một vị thẩm nương hoàn toàn lành lặn.

Cát Tập Bách nghe vậy hết sức cảm động, chấp tay xá dài nói:

- Đa tạ tiền bối đã ban ơn!

Lạp Thập Hòa Thượng tay gãi đầu cười trộm nãy giờ, lúc này lại xen lời:

- Thôi, giờ đã vô sự rồi! Bỏ tất sống, vậy là Lạp Thập Hòa Thượng này đã không bại dưới tay tôn giá, giờ thì giao vị nữ đàn việt này cho tôn giá, xử thế nào là chuyện của tôn giá, tin là linh dược Tuyết Sơn tuyệt đối hữu hiệu đối với chút thương thế này. Bây giờ sâu sàm và sâu rệu trong bụng bản tăng đang nổi loạn, phải đi ngay mới được.

Đoạn liền quay người toan bỏ đi.

Minh Tâm Sư Thái như đã phòng trước, nhanh như chớp vung tay, tóm lấy cổ áo Lạp Thập Hòa Thượng, cười nói:

- Rõ là quân tham ăn tham uống, muốn đi cũng phải nói cho rõ ràng, không được để lại dây mơ rễ má, bản ni đâu có nhàn rồi như các hạ, đừng quên lời thề nguyện đã đánh cược ở trước mặt sư phụ diên của các hạ đấy.

Lạp Thập Hòa Thượng tru tréo:

- Lão ni cô muốn sao? Hòa thượng này chịu thua đấy!

Minh Tâm Sư Thái buông tay ra, Lạp Thập Hòa Thượng quay người lại, Cát Tập Bách không hiểu hai vị cao nhân này đang làm gì, chỉ nghe Minh Tâm Sư Thái cười nói:

- Bản ni hỏi các hạ, các hạ để lại hai đứa bé này, định làm gì đây?

Vừa nói vừa đưa tay chỉ Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi.

Lạp Thập Hòa Thượng bất đắc dĩ gãi đầu nói:

- Đành chịu vậy, lần sau bản tăng sẽ không mắc lừa tôn giá nữa đâu!

Đoạn đưa tay ấn vào hai bả vai Từ Ngọc Nhi, rồi móc ra hai viên thuốc nhỏ, đưa cho Cát Tập Bách nói:

- Hãy cho ả ta uống vào đi!

Cát Tập Bách vội đỡ Từ Ngọc Nhi dậy, đón lấy hai viên thuốc nhỏ màu vàng trong tay Lạp Thập Hòa Thượng, bỏ vào miệng Từ Ngọc Nhi, cho nàng nuốt vào.

Minh Tâm Sư Thái cũng bắt đầu trị thương cho Lý Ngọc Phụng.

Lạp Thập Hòa Thượng như đã rất sốt ruột, lại nói:

- Lão ni cô, hãy cho bản tăng biết rõ, tôn giá muốn cứu tiểu sư muội, không ai dám cản ngăn, nhưng lẽ ra tôn giá không nên làm phiền bản tăng, trước mặt gia sư cứ nằng nặc đòi giao nhiệm vụ này cho bản tăng.

Minh Tâm Sư Thái cho Lý Ngọc Phụng uống thuốc xong, đặt bà nằm xuống đất, cười nói:

- Hòa thượng còn nói nữa, phiền phức này rõ ràng chính các hạ đã tự gây ra hồi mười lăm năm trước, chuyện cứu Tam Nghĩa là do các hạ năn nỉ lệnh sư ra tay, và xây Tam Nghĩa Trủng ở dưới La Phù Sơn này cũng là ý kiến của các hạ, các hạ lại còn cam

doan với gia sư là sẽ hết sức bảo vệ an toàn cho mẹ con họ, ngay cả chuyện giết chóc hôm nay cũng là do các hạ một tay sắp đặt, bảo Lý Ngọc Phụng dùng Nhất Kiếm Tam Ung nhử hung thủ chính ra mặt, báo thù cho Tam Nghĩa. Giờ chuyện đã xảy đến trên đầu, các hạ lại giả vờ không màng đến, vậy có được không chứ?

Lạp Tháp Hòa Thượng tức tối tiếp lời:

- Lão ni cô nói vậy mà nghe được, Lý Ngọc Phụng là tiểu sư muội của tôn giá, tôn giá trốn trên Tuyết Sơn, bần tăng thỉnh cầu ba lần bốn lượt, tôn giá cứ nói là không màng đến. Vì Tam Nghĩa, bần tăng kể như đã tròn đạo nghĩa, thực hiện đầy đủ mọi lời hứa, cũng chỉ vì tiểu sư muội của tôn giá, chẳng lẽ tôn giá đành lòng làm ngơ hay sao? Tôn giá là người xuất gia, bần tăng thật không hiểu tôn giá từ bi ở chỗ nào! Thành thật mà nói, nếu hôm nay mà tôn giá không đến Liên Hoa Phong gặp gia sư, ép bần tăng nhận lãnh việc này, bần tăng thật không muốn nhúng tay vào chút nào!

Minh Tâm Sư Thái vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, sau cùng đã nuốt trở vào bụng những lời định nói, chỉ mỉm cười nói:

- Bần ni không can thiệp là bởi có nỗi khổ riêng, bất đắc dĩ phải vậy. Ngọc Phụng chắc chắn không dám oán trách bần ni đâu! Nhưng hòa thượng đã nhúng tay vào rồi, không nên rút lui giữa chừng, bây giờ sự việc chưa xong, mai kia cô bé này báo được thù hay không là tùy ở các hạ hoàn toàn đấy!

Cát Tập Bách nghe đến đây đã hiểu ra phần nào, càng thêm bội phục và cảm kích vị Lạp Tháp sư thúc này hơn.

Chàng đỡ lấy Từ Ngọc Nhi, giúp nàng hành công quá huyết, lại vừa trông chừng phẩm nương Lý Ngọc Phụng, chỉ thấy bà ta nằm trên đất, sắc mặt dần hồng hào, biết là không còn nguy hiểm nữa, nhưng Từ Ngọc Nhi vẫn mê man bất tỉnh, khiến chàng không khỏi lo lắng.

Chỉ nghe Lạp Tháp Hòa Thượng nói tiếp:

- Lão ni cô chẳng cần phải khích bần tăng, bần tăng đã chấp nhận gánh vác rồi, bất kể dầu sôi lửa bỏng, bần tăng cũng quyết không quản ngại, lão ni cô hãy chờ mà xem!

Ông hiển nhiên không chịu thua kém, hiếu thắng đến cùng, cậ có sư phụ Phong Hòa Thượng hậu thuẫn, việc gì cũng dám nhận lãnh hết, quét mắt thấy Cát Tập Bách ra chiều lo lắng, bèn trừng mắt nói:

- Có gì mà lo? Cứ để ả ta ngủ thêm một khắc là có thêm một phần công lực. Người hãy canh chừng, đừng động đến ả ta, chờ đến giờ thân, người hãy đưa ả ta đến phía sau Quan Âm Sơn ở ngoại ô bắc Thành Ngũ Phong, gặp ta trên đường lên núi.

Đoạn lại từ trong lòng móc ra hai viên thuốc nhỏ.

Cát Tập Bách gật đầu:

- Nhưng sư thúc...

Lập Thập Hòa Thượng ngắt lời:

- Người vội gì chứ? Ta chưa nói hết mà!

Hai mắt trợn lên, nói tiếp:

- Hai viên thuốc này, người hãy uống một viên trước, viên còn lại chờ đến giờ thân hắng cho muối muối người uống. Nhưng người phải cẩn thận, đừng để ả ta lạc mất, ta sẽ không buông tha cho người.

Đoạn lại quay sang Minh Tâm Sư Thái, chấp tay thi lễ nói:

- A Di Đà Phật! Lão ni cô, xin cáo biệt!

Rồi thì khom mình một cái, người đã mất dạng.

Cát Tập Bách thừ ra nhìn Minh Tâm Sư Thái, như có vô vàn uất ức muốn bày tỏ mà không thốt nên lời.

Minh Tâm Sư Thái biết tâm trạng chàng lúc này, cười nói:

- Tiểu thí chủ sao lại gọi hòa thượng ấy là sư thúc vậy?

Cát Tập Bách vội đáp:

- Gia sư là Tri Giác, sư tổ...

Minh Tâm Sư Thái mỉm cười tiếp lời:

- Thì ra là ái đồ của lão thiền sư, thảo nào tiểu thí chủ có được đức tính tốt vậy. Bần ni đã hai mươi năm chưa đến Ngũ Đài, không ngờ lão thiền sư lại có được một truyền nhân thiên tư độc hậu như tiểu thí chủ, thật đúng là sóng sau xô sóng trước, nếu chuyên cần khổ luyện, tiền đồ hẳn còn vô hạn lượng.

Cát Tập Bách khiêm tốn:

- Tiền bối quá khen, còn phải nhờ tiền bối thành toàn cho!

Minh Tâm Sư Thái cười:

- Không nên khách sáo, hôm nay ngẫu nhiên gặp nhau, cũng kể được hữu duyên, không có gì tặng tiểu thí chủ, hãy nhận lấy hai lọ thuốc này, lọ đỏ là Tuyết Liên Bảo Mệnh Đơn, lọ trắng là Phục Linh Dịch, tuy không phải chí bảo, nhưng lúc gặp nguy nan cũng rất hữu dụng.

Cát Tập Bách nghe Minh Tâm Sư Thái tặng cho Tuyết Liên Bảo Mệnh Đơn và Phục Linh Dịch, lòng khôn xiết vui mừng, bởi hai loại linh dược này có thể kể được là chí bảo vô lâm.

Nhất là Phục Linh Dịch, quả có công hiệu khởi tử hồi sinh, nhiều người cả đời cũng chưa từng được nhìn thấy, vậy mà nay mình lại có được mỗi thứ một lọ, bảo chàng không mừng rỡ sao được?

Thế là, chàng vội quỳ xuống khấu tạ, cẩn thận cất vào trong túi da tùy thân, hết sức trân quý.

Cát Tập Bách vừa định nói thêm vài lời cảm tạ, Lý Ngọc Phụng đã hồi tỉnh, đưa mắt nhìn Minh Tâm Sư Thái, từ từ ngồi dậy, đi bằng hai đầu gối đến trước mặt lão ni cô.

Cát Tập Bách sợ thắm nường lại động đến vết thương, định đến đỡ lấy bà, nhưng trong tay đang bông Từ Ngọc Nhi, không sao hành động được.

Chỉ thấy Minh Tâm Sư Thái mặt lạnh như băng sương, mắt nhìn Lý Ngọc Phụng bi thảm như vậy mà như không hề trông thấy, khiến Cát Tập Bách rất lấy làm lạ, thảm nhủ:

- Lạ thật, lão sư thái sao lại nhẫn tâm thế này, hơn nữa lại là sư muội đồng môn, chả lẽ giữa hai người có hiềm khích gì hay sao?

Thế là, chàng không sao nén lòng được, buột miệng nói:

- Vậy không được đâu! Thắm nường đang thọ thương, sao lại có thể bỏ đi như vậy được?

Chàng hoảng đến trán toát mồ hôi, cơ hồ bật khóc, quay sang Minh Tâm Sư Thái van vủ:

- Xin tiền bối từ bi, thắm nường của văn bối...

Nói đến đó thì chàng đã bật khóc, không sao nói tiếp được nữa.

Minh Tâm Sư Thái như cực chẳng đã, thở ra một hơi dài, quay mặt lại, gắt giọng nói:

- Nghiệt chương người vậy là đã chịu đủ tội lỗi rồi, nay tuy ta chưởng lý môn hộ, nhưng về môn quy đại sư còn phải bẩm cáo sư tôn quyết định, nếu chẳng phải đại sư bá đứng ra gánh vác, bảo Lạp Thập Hòa Thượng đến Tuyết Sơn bức bách ta, và nhị sư bá cũng hai lần đến Tuyết Sơn, ta thật không dám làm cho sư tôn nổi giận. Ngay như bây giờ, ta cũng phải đánh liều đưa người đến chỗ nhị muội trước, chữa khỏi thương thế của người rồi hẵng tính gì thì tính. Người còn gì nói nữa không?

Lý Ngọc Phụng chỉ bùng mặt khóc, nghe Minh Tâm Sư Thái trách mắng, càng khóc thê lương hơn, khi Minh Tâm Sư Thái nói đến câu sau cùng, nhận thấy các vị tiền bối trưởng giả đồng môn đều thương yêu mình, nhất là vị chưởng môn đại sư tỷ này lại cam liều bị sư phụ khiển trách, lén hạ sơn cứu nguy cho mình.

Mỗi thâm tình ấy thật khiến bà suốt đời khó quên, nhớ lại mình khi xưa nhất thời sa vào lưới tình, thâm yêm Tam Nghĩa Từ Lương, đã không nghe lời khuyên cáo của đại sư tử, tự ý rời khỏi sư môn.

Rốt cuộc bà đã phải nếm trải trăm cay nghìn đắng, lâm vào cảnh thê lương thế này, chẳng qua vì chút cốt nhục họ Từ, nay đã có Cát Tập Bách có thể gửi gắm Ngọc Nhi, vậy là tâm nguyện kể như đã tròn.

Trong cơn sám hối, bà nắm lấy vạt áo Minh Tâm Sư Thái, nghẹn ngào nói:

- Đại sư tử, xin hãy khoan thứ cho tiểu muội vô tri ngu xuẩn, cứ chấp hành môn quy đánh cho tiểu muội một trận, dù chết tiểu muội cũng không oán trách, chỉ xin sư tử cho tiểu muội một cơ hội cuối cùng là được ân sư một lần...

Nói đến đó thì bà không sao nói tiếp được nữa, chỉ úp mặt vào giữa hai đùi Minh Tâm Sư Thái, càng khóc càng thảm thiết.

Cát Tập Bách tuy không biết chuyện gì giữa hai sư tử muội, nhưng cũng không nén nổi niềm chua xót trong lòng, đứng thừ ra lẳng lặng rơi nước mắt.

Minh Tâm Sư Thái dẫu sao cũng lòng dạ từ bi, trước nay lại hết sức thân thiết với vị tiểu sư muội này, trong hơn mười mấy năm đều do bà một tay nuôi dạy, tình như thủ túc, giờ thấy Lý Ngọc Phụng đã biết ăn năn sám hối, xét cho cùng cũng đáng được tha thứ.

Thật ra trước kia bà cũng hết sức thông cảm cho Lý Ngọc Phụng, chỉ giận vị tiểu sư muội này quá ư bướng bỉnh, không chờ xin phép sư phụ đã tự ý bỏ đi, liên lụy mình bị khiển trách, nay phụng mệnh chuởng lý môn hộ, trách nhiệm càng thêm nặng hơn.

Thế nên, tuy bị Lạp Tháp Hòa Thượng mấy lần ép buộc, chung quy bà vẫn không dám ra tay, thật ra lúc nào bà cũng nghĩ đến thân thế thê lương của Lý Ngọc Phụng, đến lúc nguy cấp, bà vẫn không cầm lòng được, vượt ngàn dặm xa đến Liên Hoa Sơn, khẩn cầu đại sư bá Phong Hòa Thượng gánh lấy tội lỗi, bằng lòng giải thích với sư phụ bà, rồi theo Lạp Tháp Hòa Thượng đến đây, giờ nghe Lý Ngọc Phụng khóc lóc kể lể như vậy, lòng sớm đã nhận lời, nhưng vẫn tức giận nói:

- A Di Đà Phật! Người lại còn nghĩ chuyện xa vời thế này, phen này ta mạo đại hiểm chẳng kể, sư phụ bằng lòng hay không cũng chưa dám chắc, người muốn gặp mặt sư phụ, ta cũng không dám hứa bừa, nhưng đó là chuyện sau này, tùy ở duyên pháp của bản thân người, xem sự tu luyện của người từ nay ra sao hăng tít. Còn bây giờ, người có bằng lòng đi theo ta hay không? Hãy quyết định mau!

Cát Tập Bách nghe Minh Tâm Sư Thái bảo thắm nương đi theo bà, lòng hết sức kinh hãi, nhưng lại không dám lên tiếng.

Lý Ngọc Phụng như tử tội được ân xá, vui mừng khôn xiết, buông hai tay ra, nhìn Minh Tâm Sư Thái khích động nói:

- Đại sư tử tốt quá, tiểu muội sẵn sàng tuân theo mọi mệnh lệnh của sư tử!

Cát Tập Bách thấy vậy, lòng hết sức lo lắng, hiển nhiên mình chẳng thể đi theo hai bà, hơn nữa đã hứa với Lạp Tháp sư thúc là phải đích thân đưa Từ Ngọc Nhi đến Quan Âm Sơn.

Như vậy thì mọi người lại sẽ phân tán, tâm nguyện của mình khó hoàn thành, trong lúc bối rối, lại buột miệng nói:

- Vậy không được đâu!

Minh Tâm Sư Thái vội nháy mắt ra hiệu, bảo chàng đừng lên tiếng và quay sang Lý Ngọc Phụng nói:

- Giờ không còn sớm nữa, có gì nói mau đi!

Lý Ngọc Phụng bèn đi đến bên Từ Ngọc Nhi, thấy nàng đang ngủ say, môi thoáng nở nụ cười duyên dáng, nghĩ đến mười bốn năm vất vả nuôi dưỡng nên người, giờ sắp phải xa nhau, không chừng từ nay sẽ chẳng còn gặp lại nhau nữa, cho dù mình không chết thì cũng ẩn tích chốn thâm sơn, tiềm tu trong không môn, khó còn hy vọng tái ngộ nữa.

Ngọc Nhi tuổi còn nhỏ dại, từ nay rời khỏi vòng tay mẹ hiền, trôi giạt chân trời góc biển, mình sao có thể yên tâm? Nhưng tình thế bắt buộc, nợ nghiệt khó trả, quyền luyến phỏng có ích gì?

Nhưng Ngọc Nhi tuổi trẻ thiếu hiểu biết, tiền đồ lắm gian khổ, ai chăm lo bảo vệ cho đây?

Bất giác đau xót ngập lòng, ôm chầm lấy Ngọc Nhi, ngàn vạn lời không biết bắt đầu nói từ đâu, cũng may là Ngọc Nhi lúc này không hề hay biết, nếu không, cuộc sinh ly này càng đau buồn biết dường nào?

Lý Ngọc Phụng như cũng bi thương quá độ, quên mất Cát Tập Bách đang ở bên cạnh cũng nước mắt ràn rụa, lặng lẽ thổn thức.

Cát Tập Bách được gặp gỡ hai mẹ con Lý Ngọc Phụng, tuy chỉ hai ba giờ, chưa nói nửa lời về chuyện nhà, ngay cả thân thế của hai mẹ con và sự tích của Tam Nghĩa cũng chưa rõ, mà chỉ vì tình thương từ mẫu của Lý Ngọc Phụng đã dành cho chàng khi này, đã khiến thiếu niên mồ côi này vô vàn cảm động.

Lòng hiếu thảo chàng sớm đã đặt để vào Lý Ngọc Phụng, giờ lại sắp quyết biệt, thử nghĩ chàng đau lòng đến dường nào?

Thừa lúc Minh Tâm Sư Thái đi vào dưới bóng tùng, mắt nhìn Tam Nghĩa Trung, bèn kề tai Lý Ngọc Phụng khẽ nói:

- Thấm nường đành tâm bỏ rơi huynh muội diệt nhị, đi xa thật sao?

Lý Ngọc Phụng ngẩng đầu lên, nước mắt ràn rụa, mặt lộ vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, cố nén bi ai nói:

- Hài tử, thấm nường mình đầy tội nghiệt, lẽ ra đã phải sớm kết thúc cuộc đời tàn này, đi theo thúc thúc người xuống dưới suối vàng, nhưng vì Ngọc Nhi người thân mang huyết hải thâm thù, lại không biết hành tung nơi trú của người, không ai gửi gắm, nên mới nhẫn nhục trộm sống, chịu đựng trăm đắng nghìn cay nuôi dưỡng y. May nhờ trời cao phò hộ, Ngọc Nhi đã trưởng thành, và đã gặp được người, nhưng khó mong được chính mắt nhìn thấy huynh muội người báo phục thâm thù. Hôm nay sư mệnh khó thể chống lại và thấm nường lại thân thọ trọng thương, ở lại bên người chỉ có liên lụy thôi. Hài nhi, phải biết là nam nhi đại trượng phu, cầm lên được cũng phải bỏ xuống được. Thấm nường tuy nén đau rời xa hai người, nhưng trái tim của thấm nường sẽ luôn luôn ở bên cạnh huynh muội người.

Nói đến đó, hai thím cháu đã ôm nhau khóc sụt sùi.

Lý Ngọc Phụng nén nước mắt, nói tiếp:

- Bách nhi, chớ nên thương tâm! Hãy nghe thấm nường nói, kể từ nay người phải gánh lấy trọng trách huynh trưởng, trông nom Ngọc Nhi, không thể để cho y tiếp tục dưỡng bệnh nữa, khi nào hai người báo xong thâm thù, sẽ có ngày trùng phùng. Đối với người, thấm nường không cần dặn dò nhiều, hãy tự bảo trọng.

Cát Tập Bách nghe thấm nường nói xong, một cảm giác mới lạ đột nhiên làm thay đổi nỗi lòng chàng, một niềm khí khái trượng phu dâng lên ngập lòng, tinh thần liền phấn chấn, lau khô nước mắt, đỡ Lý Ngọc Phụng dậy, nhìn bà nói:

- Thấm nường, Bách nhi nhất định sẽ làm theo lời dặn, thấm nường khỏi phải lo lắng, trước tiên báo thâm thù, rồi sẽ đưa Ngọc muội đi tìm thấm nường, bất kể núi đao rừng kiếm, Bách nhi cũng quyết xông phá, sẽ theo hầu hạ thấm nường, vĩnh viễn không rời xa nhau nữa. Nhưng có điều khi Ngọc muội tỉnh lại, không thấy thấm nường, Bách nhi biết phải nói sao đây?

Lý Ngọc Phụng cũng biết sự thể nghiêm trọng, sợ Ngọc Nhi nhất thời quá khích động sẽ có thể làm điều dại dột, nhưng lại không nghĩ ra được biện pháp gì.

Đành cố nén đau khổ, xé lấy tay áo rách, cắn vỡ đầu ngón tay, viết lên đó mấy chữ máu, trao cho Cát Tập Bách nói:

- Khi Ngọc Nhi tỉnh lại hãy trao cho y, nói là thấm nường đã được cao nhân cứu đi trị thương, không lâu sau hẳn sẽ trùng phùng.

Rồi lại từ trong tay nải lấy ra một chiếc túi da nhỏ, trao cả cho Cát Tập Bách và nói tiếp:

- Đây là di vật của nhị thúc, sau này sẽ gặp hai người con gái song sinh, nói là tìm Lý Kiện thì hãy trao cho họ.

Cát Tập Bách đón lấy huyết thư và túi da, nhét cả vào lòng, định hỏi rõ nơi đến của Lý Ngọc Phụng, vừa ngẩng lên, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Lý Ngọc Phụng đã mất dạng.

Chỉ nghe tiếng Minh Tâm Sư Thái từ trên ngọn cây nói:

- Tiểu thí chủ hãy đi mau, thời gian không còn sớm, hãy tự bảo trọng, hẹn tái ngộ!

Rồi thì một bóng người tay cắp Lý Ngọc Phụng lướt qua tán cây, vọt lên đỉnh nhai, thoáng chốc đã mất dạng.

Cát Tập Bách đưa mắt dõi theo đến khi hai bóng người mất dạng, vì bận trông nom Từ Ngọc Nhi, không sao tiến xa được.

Chàng bâng khuâng đưa mắt nhìn trời, thấy vầng thái dương đã nghiêng sang tây, giữa xuân ngày ngắn đêm dài, giờ thân sắp đến, bèn đỡ Từ Ngọc Nhi ngồi dậy, vô vàn thương hại nhìn vào mặt nàng.

Chỉ thấy nàng tuy trong lúc ngủ mà mắt lệ chảy dài, khóe môi hiện vẻ sầu bi, mày liễu chau lại, hết sức tiêu tụy, như đã cảm thấy ly sầu biệt hận, mẹ con chia lìa, thân gái bơ vơ không nơi nương tựa.

Cát Tập Bách thấy vậy lòng càng thêm xót xa, nghĩ đến từ nay huynh muội nương tựa nhau, phiêu bạt chân trời góc biển, Ngọc muội tuổi còn bé nhỏ, mình có trách nhiệm chăm lo bảo vệ, nhưng mình hoàn toàn không biết gì, sao có thể làm tròn đây?

Hơn nữa, chàng lại thân mang huyết hải thâm thù, giang hồ hiểm ác, nếu ứng phó bất cẩn, chẳng những không báo được thân thù, ân hận suốt đời, phụ lòng ân sư và nghĩa phụ, mà còn không làm tròn lời ủy thác của thẩm nương lúc lâm biệt. Nghĩ đến đó, bèn ôm lấy Từ Ngọc Nhi, nước mắt chảy dài.

Một hồi lâu, vài tiếng én kêu lướt qua trên đỉnh đầu, mới hay trời không còn sớm, vội lấy hai viên thuốc nhỏ do Lạp Thập Hòa Thượng để lại, cho Từ Ngọc Nhi uống một viên, còn lại một viên tự uống lấy.

Uống xong, liền cảm thấy xương cốt toàn thân nóng bừng, trong Đan Điền như rực lửa, vội vừa vận khí hành công, vừa trông chừng Từ Ngọc Nhi, sợ nàng sau khi uống thuốc không chịu nổi, nên hết sức khổ sở.

Đến khi hơi nóng trong người lan khắp toàn thân, chàng mới vận chân nguyên trở lại Đan Điền, nhưng nhất thời không chịu nổi, bất tỉnh nhân sự.

Lát sau, Cát Tập Bách hồi tỉnh, thấy mình vẫn ngồi xếp bằng trên đất, nhưng Từ Ngọc Nhi đã biết mất.

Chàng bàng hoàng kinh hãi, đứng phắt dậy, định cất tiếng gọi Từ Ngọc Nhi, nhưng thật bất ngờ, chỉ thấy người nhẹ như cánh én, công lực gia tăng gấp bội, hai chân lún sâu xuống đất, người vọt lên cao gần ba trượng.

Cát Tập Bách vội vàng trầm khí, lộn người hạ xuống, nhác thấy Từ Ngọc Nhi đang quỳ mọp trước Tam Nghĩa Trủng cung kính vái lạy, bèn hạ người nhanh hơn, xuống bên cạnh Từ Ngọc Nhi, cũng quỳ trước Tam Nghĩa Trủng khấn vái.

Chỉ nghe Từ Ngọc Nhi lẩm nhẩm:

- Phụ thân, bá bá, vong hồn linh thiêng xin hãy phò hộ cho Ngọc Nhi vợ ca ca sớm ngày giết được nguyên hung, đoạt về Tam Ưng Bí Kíp, rồi sẽ lại đến đây tảo tế!

Cát Tập Bách nghe giọng nói của nàng hết sức chân thành tha thiết, không hề có chút bi ai, lòng rất lấy làm lạ, bèn liếc mắt nhìn, chỉ thấy nàng mặt đầy vẻ nghiêm trang, như đang trích huyết minh thệ vậy.

Tiếp theo lại nghe nàng nói:

- Ngọc Nhi nay đã rời xa mẫu thân, theo nghĩa huynh hành đạo giang hồ, tìm kiếm nguyên hung và Tam Ưng Bí Kíp, mọi sự tự biết thận trọng, hành sự theo lời ca ca, không bao giờ dám ngang bướng nữa. Xin phụ thân và bá bá yên tâm, Ngọc Nhi phen này đi khắp chân trời góc biển, gian nan đến mấy cũng không e ngại, chỉ tội nghiệp cho mẫu thân thọ trọng thương được người cứu đi, không rõ tung tích, để lại huyết thư dặn dò Ngọc Nhi cẩn thận giữ mình! Cầu xin vong linh phò hộ mẫu thân khỏe mạnh, để cho Ngọc Nhi có ngày được trùng phùng. Phụ thân, bá bá! Ngọc Nhi giờ xin tạm biệt, mong một hằng tháng, Ngọc Nhi với mẫu thân không còn có thể đến đây bái tế nữa!

Khẩn xong, nàng dập đầu lạy ba lạy, từ từ đứng lên, liếc thấy Cát Tập Bách cũng đang quỳ trên đất rơi nước mắt, nàng khẽ buông tiếng thở dài, đỡ chàng đứng lên nói:

- Ca ca, bây giờ không phải lúc chúng ta khóc lóc, đứng lên mau, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta bàn tính rồi lên đường sớm thì hơn!

Cát Tập Bách được Từ Ngọc Nhi đỡ đứng lên, thấy nàng mặt đầy nghiêm nghị, nào giống một cô bé mười ba mười bốn tuổi, xem ra còn trầm tĩnh và già dặn hơn mình nữa là.

Chàng hết sức thắc mắc, thầm nhủ:

- Chẳng lẽ Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công của sư thúc lại có thể khiến người thay đổi tâm tư và vững vàng hơn hay sao?

Chàng thật không sao hiểu nổi, đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, gật đầu đồng ý.

Hai người ngồi bệt xuống đất, Cát Tập Bách kể lại mọi sự đã xảy ra sau khi nàng bất tỉnh, cứ ngỡ là nàng hẳn sẽ kinh ngạc và gào khóc lên.

Nào ngờ, Từ Ngọc Nhi chỉ nhoẻn cười nói:

- Ca ca không kể thì tiểu muội cũng biết cả, lúc sư phụ bỏ đi là tiểu muội đã tỉnh lại rồi, những lời ca ca đã nói với mẫu thân, tiểu muội cũng nghe rất rõ ràng, song vì toàn thân bủn rủn, không cử động được, tiểu muội cũng hết sức đau buồn, hận chẳng thể đi cùng mẫu thân. Nhưng sư phụ đã mắng cho tiểu muội một trận, bảo tiểu muội không có chí khí, phụ thù không báo, còn xứng đáng là con cái gì, hèn tiểu muội giờ thân phải theo ca ca đuổi kịp lão nhân gia ấy, nếu không, sẽ chẳng màng đến tiểu muội nữa!

Cát Tập Bách nghe nàng nói vậy, hiển nhiên là thật lòng kính phục Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công của sư thúc, nhưng không hiểu “sư phụ” mà nàng nói đây là ai, sao mình luôn ở bên cạnh nàng, đâu nghe có người nói chuyện với nàng?

Mà cũng đâu thấy có người xuất hiện quanh nàng, bất giác chàng cất tiếng hỏi:

- À, đúng rồi! Khi nãy thẩm nương chưa cho biết sư môn của Ngọc muội!

Từ Ngọc Nhi cười:

- Sư môn của tiểu muội, nói ra có lẽ ca ca không tin, tiểu muội còn là sư muội đồng môn của ca ca đấy!

Cát Tập Bách ngơ ngác, thẩm nhủ:

- Mình từ bé đã ở trên Ngũ Đài Sơn, chưa từng rời khỏi sư môn, sư phụ cũng chưa bao giờ đề cập mình có sư huynh đệ đồng môn, sao Ngọc muội lại là đồng môn của mình thế nhỉ?

Đoạn chàng nghiêm túc nhìn nàng nói:

- Ngọc muội không được dối gạt ngu ca đấy!

Từ Ngọc Nhi Ngọc Nhi:

- Tiểu muội lẽ nào lại dối gạt ca ca, chả lẽ ca ca không nhìn thấy, không biết thật sao?

Cát Tập Bách lắc đầu:

- Ngu ca quả tình không biết thật, lão nhân gia ấy cũng từ xa xôi đến đây ư? Ngọc muội đã nhập môn lúc nào vậy?

Từ Ngọc Nhi biết là chàng đã hiểu lầm, bèn giải thích:

- Sư phụ tiểu muội là sư thúc của ca ca, lúc lão nhân gia ấy truyền công đã bằng lòng nhận tiểu muội làm đồ đệ, sau khi bỏ đi lại truyền âm nói cho tiểu muội biết mọi sự, và bảo tiểu muội phải vâng lời ca ca.

Cát Tập Bách vậy mới vỡ lẽ, càng thêm ngưỡng mộ tiểu sư thúc đã luyện thành Linh Tri Thông Thần trong Du Già Tông.

Từ Ngọc Nhi nói tiếp:

- Lúc bấy giờ tiểu muội hết sức hoảng hốt, nhưng vì không sức cử động, lại không nói được, may nhờ ca ca cho uống linh dược, tiểu muội liền cảm thấy một luồng sức nóng lan khắp toàn thân, khí lực trở nên dồi dào, bèn liền đứng lên, thấy ca ca đang ngủ say, biết là ca ca mệt, nên để cho ca ca nghỉ ngơi. Tiểu muội xem xong huyết thư của mẫu thân, thu gom đồ đạc, đến đây bái biệt bá bá và phụ thân, chúng ta chẳng phải sắp rời khỏi đây là gì?

Cát Tập Bách như vừa bừng tỉnh trong cơn mơ, và như vừa trút được gánh nặng, thầm mừng vị tiểu muội muội ngang bướng này sẽ không còn làm phiền mình nữa.

Thế là, chàng cũng mỉm cười gật đầu, với giọng trù mến và xót xa nói:

- Ngọc muội, từ nay chúng ta hãy chăm lo cho nhau tất cả, ngu ca có gì không phải, Ngọc muội cũng nên lượng thứ, ngu ca sẽ cố hết sức mình, không để cho Ngọc muội chịu khổ.

Trong khi nói, mắt nhìn cô gái bé bỏng đồng bệnh tương lân, bất giác hai giọt nước mắt lăn dài xuống má.

Nhưng Từ Ngọc Nhi hết sức điềm tĩnh, lại còn cười liếng thoảng nói:

- Xem kìa, ca ca lớn thế này mà còn khóc? Mắc cỡ lêu lêu!

Vừa nói vừa quệt ngón tay lên má trên Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách phì cười, đặt tay lên hai vai Từ Ngọc Nhi, ngắm nhìn một hồi, cười nói:

- Tiểu nha đầu thật là tinh nghịch!

Từ Ngọc Nhi tuy tính tình có phần thay đổi, nhưng dấu sao nàng tuổi còn nhỏ, dù kiên cường đến mấy cũng còn tính trẻ con, thấy Cát Tập Bách thương yêu mình, nàng bèn phụng phịu:

- Ca ca mắng tiểu muội, tiểu muội không chịu đâu, phải tìm mẫu thân mách mới được!

Vừa nói vừa giậm chân lia lịa, phóng chạy xuống đồi.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội nói:

- Vậy không được đâu!

Rồi tiện tay xách lấy bao nải và Thất Tinh Liên Hoàn Sách của Từ Ngọc Nhi, cả Kim Ti Tỏa Long Tiên của Lý Ngọc Phụng để lại trên đất, rồi tung mình đuổi theo.

Nhưng chàng phóng đi một đoạn đường, chẳng thấy bóng dáng Từ Ngọc Nhi đâu cả, hết sức nóng lòng lo, dừng lại tìm kiếm, chỉ thấy trước mắt là núi hoang rừng rậm, bên phải có một con suối nhỏ, rất cạn và trong, nhìn thấy rõ tận đáy và phát hiện một bóng nhỏ áo trắng ở trên một cây tùng nhỏ bên trái phản ánh trong nước.

Chính là Từ Ngọc Nhi đang ẩn nấp trên cây, chàng bất giác cười thầm, tiểu nha đầu này cứ là tinh nghịch như vậy, nhưng lại không nỡ trách mắng.

Nhưng Cát Tập Bách cũng hết sức kinh ngạc và bội phục, Từ Ngọc Nhi sau khi được tiểu sư thúc vun bồi, giờ đây công lực đã theo kịp mình, thật vừa mừng vừa thương, chẳng sao ngăn cản được cái tính hồn nhiên tinh nghịch của nàng, thôi thì mặc kệ, cứ để nàng bám theo mình, hẳn không đến nỗi xảy ra chuyện bất trắc.

Thế là, chàng bèn nhận định phương hướng, lại nhìn xuống suối lần nữa, bóng trắng đã biến mất, biết là Từ Ngọc Nhi đã tự đi trước, liền thi triển khinh công phóng đi về hướng Quan Âm Sơn.

Lúc này đã qua giờ thân, La Phù Sơn cách Quan Âm Sơn ở Dương Thành đến mấy trăm dặm, cũng may là đường đi thẳng, toàn ngang qua rừng núi hoang vu, sau khi uống Dịch Tủy Đơn của Lạp Thập Hòa Thượng, công lực chàng đã tinh tiến rất nhiều, khinh công thi triển toàn lực thật nhanh như chim cắt, chỉ chừng thời gian nửa bữa ăn, chàng đã vượt qua hơn trăm dặm đường.

Cát Tập Bách bởi lòng luôn lo cho Từ Ngọc Nhi, trên đường tuy thi triển toàn lực khinh công, nhưng hai mắt luôn sục tìm bốn phía.

Nhưng trong hơn trăm dặm đường này, chàng không hề trông thấy bóng dáng của Từ Ngọc Nhi, phía trước là một dãy đèo cao, nhẵn nhụi không một ngọn cỏ, chàng hết sức lấy làm lạ thầm nhủ:

- Tiểu nha đầu này cất bước trước, lẽ ra phải ở phía trước mình mới đúng, sao này giờ vẫn chưa gặp thế nhỉ? Theo công lực của Ngọc muội hiện nay, chẳng thua kém gì mình, đâu lẽ nào tụt lại phía sau? Chả lẽ...

Chàng chưa nghĩ dứt, bỗng loáng thoáng nghe một tiếng gọi rất khê, từ trên đèo cao phía trước vọng đến, sợ Từ Ngọc Nhi gặp nguy hiểm, liền tức thời gia tăng khinh công, mấy lượt tung mình đã đến dưới chân đèo.

Dãy đèo này không có cây cỏ, nhưng không hiểm trở và cao chỉ chừng hai mươi trượng, xem chừng không phải nơi xuất hiện của độc xà mãnh thú, và cũng chẳng phải là một nơi chặn cướp thuận lợi của bọn cường đạo, mà dù thật sự gặp tình huống như

vậy, với thân thủ của Từ Ngọc Nhi, cũng chẳng đến nỗi không ứng phó nổi, phải cất tiếng cầu cứu.

Cát Tập Bách nóng lòng cứu người nên chẳng chút đắn đo, phi thân lên đỉnh đồi, chân vừa chạm đất, bỗng cảm thấy bên dưới hụt hẫng, cũng may chàng linh lợi hơn người, không chờ hai chân sụp xuống, lập tức đề khí vọt lên cao ba thước, lướt lùi ra sau hơn trượng, hạ xuống trên một tảng đá to.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy ngọn đồi này dài hơn mười dặm, ngoại trừ cát đất đá, hoàn toàn trống trải, lưng đồi bằng phẳng, chỉ cách chỗ chàng đứng khoảng ba trượng, có một khoảng đất trống hình tròn, rộng chừng năm sáu thước, chính giữa lõm xuống.

Cát Tập Bách động tâm thầm nhủ:

- Lúc nãy mình hạ xuống cảm thấy chân hụt hẫng, hiển nhiên đất bị lún, chẳng lẽ có đào hầm hố hay sao? Nhưng chốn hoang vu thế này, ai lại chịu bỏ công sức ra giăng bẫy, và dùng để làm gì? Thật là khó hiểu!

Lúc này lại có mấy tiếng kêu cứu rất khê vang lên, ngưng thần lắng nghe, thì ra chính là từ khoảng đất tròn kia vọng lên.

Cát Tập Bách kinh hãi, khẳng định Từ Ngọc Nhi đang bị hãm thân trong ấy, liền vội lấy Kim Ti Tỏa Long Tiên cầm trong tay phải, tay trái cầm Thất Tinh Liên Hoàn Sách.

Vận công vung lên, Tỏa Long Tiên và Liên Hoàn Sách thẳng ra như côn, thăm dò mặt đất, từng bước tiến tới.

Khi còn cách khoảng năm thước, thấy đó quả là một hố tròn, trong hố như có rất nhiều côn trùng bò lúc nhúc, tiếng động rất khê, tiến tới hơn thước nữa, đã nghe thấy tiếng một vật to nhảy nhót liên hồi.

Thế là chàng không chần chừ nữa, mạo hiểm tiến tới, cúi người nhìn xuống. Thì ra đây là một cái hố rộng hơn ba thước và sâu hơn tám thước, trên đây một lớp đất dày khoảng năm tấc, xem ra không phải do thiên nhiên tạo thành, vách hố rất trơn thẳng, bên dưới tối om không nhìn thấy rõ vật.

Cát Tập Bách trước tiên cất tiếng gọi:

- Ngọc Nhi muội...

Gọi liền ba bốn tiếng, không có phản ứng, chàng càng thêm lo lắng, nhất thời lại không nghĩ ra được cách gì có thể xuống dưới thăm dò.

Đang vô kế khả thi, chợt nhớ lúc từ biệt sư phụ hạ sơn, lão nhân gia ấy có tặng cho một viên Cực Quang Châu chí bảo phòng thân, có được từ một phiến tảng Tây Trúc đặc đạo đã một thời gian tá túc trên Ngũ Đài Sơn.

Lúc tọa hóa bởi nhận thấy Tri Giác Thiên Sư tức căn thâm hậu, nên đã tặng Cực Quang Châu cho ông, ngoài ra còn có Đạt Ma Ly Hỏa Kiếm Quyết và nói rõ khi nào Ly Hỏa Kiếm xuất thế mới có thể mở ra tham ngộ.

Lúc này Cát Tập Bách nóng lòng cứu người, vội từ trong túi áo lấy Cực Quang Châu ra, cả chiếc túi lưới buộc chặt vào móc câu trên Kim Ti Tỏa Long Tiên, thông xuống dưới hố.

Liên tức thời, mọi vật hiện rõ dưới ánh châu soi chiếu, Cát Tập Bách vừa nhìn kỹ bất giác bàng hoàng sửng sốt.

Thì ra dưới hố đầy nghịt những con đĩa đen bóng to cỡ ngón tay cái, Từ Ngọc Nhi đang ngồi xếp bằng dưới đáy hố, đối mặt với vách, hai tay chia ra dùng phách không chưởng bỏ lui những con đĩa bò đến gần.

Nhưng chẳng rõ hai bên hố dài đến mức nào, đĩa đen vô cùng tận, lớp này chết đi, lại đến lớp khác bò tới.

Hai bên chỗ cách Từ Ngọc Nhi chừng năm thước, đã chất đầy xác đĩa dày đến sáu bảy thước, nhưng đàn đĩa vẫn tiếp tục lúc nhúc bò tới, qua đó đủ biết Từ Ngọc Nhi rơi xuống hố này đã lâu lắm rồi.

Lúc này Từ Ngọc Nhi đã có vẻ đuối sức, chưởng kinh tung ra chỉ có thể đánh chết mấy mươi con đĩa dẫn trước, những con ở phía sau càng xông tới nhanh hơn, trong khi nàng xuất chưởng càng lúc càng chậm lại và hơi thở hào hển, không còn sức để cất tiếng nói nữa.

Viên Cực Quang Châu trên móc câu Tỏa Long Tiên thông đến đâu, đàn đĩa đều sợ hãi thoái lui, Cát Tập Bách thấy vậy mới khoan tâm, bèn vung tiên cho thẳng ra, đưa đến trước mặt Từ Ngọc Nhi, lớn tiếng nói:

- Ngọc muội hãy yên tâm, có ngu ca đến cứu đây, mau nắm lấy Tỏa Long Tiên, ngu ca kéo Ngọc muội lên!

Nhưng Từ Ngọc Nhi như đã sức cùng lực kiệt, ngoại trừ vẫn tiếp tục uể oải xuất chưởng, như đã không còn tri giác, không hề nghe lời nói của Cát Tập Bách.

Tỏa Long Tiên vung thẳng ra rất hao tổn nội lực, nên chẳng thể duy trì quá lâu, cần phải ngơi nghỉ, Cát Tập Bách lại chẳng thể xuống, bởi không khéo cả hai người đều bị hãm thân dưới hố.

Sau cùng, Cát Tập Bách đành phải mạo hiểm, thông một đầu Thất Tinh Liên Hoàn Sách xuống, may vừa chạm trúng bả vai Từ Ngọc Nhi, nếu muốn kéo nàng lên, Liên Hoàn Sách phải thông đến lưng eo, mới có thể dùng góc sao móc vào dây lưng kéo nàng lên.

Tuy nhiên, muốn vậy chàng phải nằm mọp bên miệng hố, thân trên chồm xuống mới có thể móc đầu sách vào dây lưng Từ Ngọc Nhi, mặc dù biết vậy rất mạo hiểm, nhưng chẳng còn cách nào khác hơn.

Lúc này bởi Cực Quang Châu đã phát huy công dụng, lũ đĩa dưới hố lục tục thoái lui, không dám tiến tới nữa.

Chỉ một số ít không biết lợi hại tiếp tục bò tới, nhưng khi đến gần phạm vi ánh châu, bèn không dám tiến tới nữa.

Từ Ngọc Nhi lúc này cũng đã dừng tay, hơi thở dần dần điều hòa, sức khỏe cũng dần hồi phục.

Nàng vừa định đưa tay nắm lấy đầu sách trên bả vai, Cát Tập Bách sợ nàng bị góc sao gây tổn thương, vội nói:

- Ngọc muội, vậy không được đâu, hãy nắm lấy Tỏa Long Tiên, ngu cả sẽ kéo Ngọc muội lên!

Từ Ngọc Nhi rút tay về, giọng yếu ớt nói:

- Tiểu muội... cần Liên Hoàn Sách...

Rồi lại giơ tay lên, chộp một hồi, nhưng chộp không trúng.

Cát Tập Bách đành thả Liên Hoàn Sách xuống, bảo nàng bắt lấy, nào ngờ Liên Hoàn Sách chạm vào đáy hố, vang lên một tiếng “ầm” rền rĩ, đất trên miệng hố lở sụp xuống, rộng ra đến tám chín thước.

Cát Tập Bách cả người rơi xuống hố, khiến chàng giật mình kinh hãi, cũng may chỗ chàng rơi xuống, xác đĩa dày đến mấy thước, hai chân lún xuống đến mặt đất, đầu cổ lộ ra ngoài, hai bên nhờ có đất lở lấp lại, ngăn cản lũ đĩa, không bò qua được nữa.

Chàng đưa tay đỡ Từ Ngọc Nhi đứng lên, phủi đi đất dính trên mình nàng, cuốn Tỏa Long Tiên lại, nhét Cực Quang Châu trở vào túi áo, dịu giọng nói:

- Ngọc muội cảm thấy thế nào? Hãy mau trèo lên, nghỉ ngơi một hồi rồi chúng ta tiếp tục lên đường.

Từ Ngọc Nhi có lẽ nhờ công lực gia tăng, nên vừa qua tuy hết sức mệt mỏi, nhưng nghỉ một chút đã khỏe lại ngay, nàng lúc này chẳng những thần sung lực mãn, mà còn đầy sinh khí, dầu môi và lúc lắc vai dần dỗi nói:

- Không! Cũng tại ca ca cả, không chịu đi nhanh, làm tiểu muội phải dừng lại chờ, ai ngờ cái nơi quỷ quái này lại có nhiều đĩa đến vậy!

Cát Tập Bách muốn làm nàng vui lòng để dụ nàng lên khỏi hố, bèn cười nói:

- Nếu không nhờ ngu ca, Ngọc muội lúc này e còn phải đại đấu với lũ đĩa đen kia, đã không cảm tạ lại còn mắng ngu ca nữa!

Từ Ngọc Nhi hiểu ý chàng, cười hề hề nói:

- Thôi, hãy đến đây giúp tiểu muội nào!

Đoạn nàng cúi xuống, nhặt lấy Thất Tinh Liên Hoàn Sách trên đất, vung lên quất mạnh xuống đáy hố, mượn sức bật tung mình lên khỏi hố.

Đáy hố bị nàng quất mạnh, chỉ nghe “ầm” một tiếng vang dội, cả hố đất hoàn toàn lở sụp.

Cát Tập Bách hoảng kinh quát:

- Không được vậy!

Đồng thời tung mình đến kéo nàng lại, sợ nàng bị rơi xuống hố, trầm giọng nói:

- Ngọc muội lại tinh nghịch nữa phải không?

Từ Ngọc Nhi dẫu môi nói:

- Ca ca chỉ biết nói người ta không được này không được nọ, có biết tiểu muội làm gì hay không?

Cát Tập Bách đáp:

- Hừ! Ngọc muội làm gì? Báo phục lũ đĩa đen chứ còn làm gì nữa?

Từ Ngọc Nhi ha hả cười to:

- Ca ca đoán sai rồi! Nói ra ca ca cũng chẳng tin, hãy chờ mà xem tiểu muội làm xiếc đây!

Thất Tinh Liên Hoàn Sách của nàng lúc này đã bị đất lở vùi lấp lên hơn nửa phần, nàng lại phóng xuống hố tìm kiếm tay cầm, bắt chước cách diễn xiếc vung nhẹ hai cái.

Thế là lớp đất vùi bung đi, Liên Hoàn Sách đã lộ ra một đoạn dài, chỉ còn lại phần đầu dài hơn thước vẫn còn vùi trong đất.

Cát Tập Bách đã hết sức sốt ruột, thấy trời đã gần giờ Dậu, sợ tiểu sư thúc chờ đợi quá lâu bỏ đi mất, bèn giục:

- Ngọc muội, đừng tinh nghịch nữa, trời sắp tối rồi, kéo sư phụ của Ngọc muội bỏ đi mất đấy!

Nhưng Từ Ngọc Nhi chẳng màng, bướng bỉnh nói:

- Sư phụ không bỏ rơi tiểu muội đâu! Ca ca nóng ruột thì cứ đi trước, tiểu muội đầu cần ca ca chờ!

Nàng dẫu cũng chẳng thềm ngoảnh lại, chuyên tâm ra sức kéo Liên Hoàn Sách.

Cát Tập Bách vô phương, thấy nàng kéo không nổi, biết là xích sách đã bị vướng vào vật gì đó, bèn tiến tới, Tỏa Long Tiên trong tay vung ra.

Móc cây của Tỏa Long Tiên móc vào vòng xích cuối cùng trên đầu Liên Hoàn Sách, quát:

- Kéo!

Một tiên một sách cùng lúc kéo mạnh, chỉ nghe “ầm” một tiếng, hai người cùng ngã ngửa ra, tiên sách đều vuột khỏi tay.

Từ Ngọc Nhi đứng bật dậy, đưa mắt nhìn hai tay, cười gượng nói:

- Ca ca, trò này có thú vị không?

Cát Tập Bách dờ khóc dờ cười, lắc đầu trầm giọng nói:

- Thôi đủ rồi, đừng có gây rắc rối nữa, hãy tìm lại tiên sách rồi lên đường.

Từ Ngọc Nhi lắc đầu:

- Không, ca ca có biết đó là vật gì không?

Cát Tập Bách không sao chịu nổi nữa, hần học nói:

- Mặc kệ đó là vàng bạc châu báu, đối với chúng ta cũng hoàn toàn vô dụng!

Từ Ngọc Nhi mỉm cười:

- Vật này quý hơn vàng bạc châu báu nhiều, lát nữa ca ca không được giành đấy!

Cát Tập Bách không muốn tranh cãi với nàng, đi sang phía bên kia triền đồi tìm kiếm Tỏa Long Tiên và Liên Hoàn Sách, buột miệng nói:

- Ngu ca không thèm!

Cát Tập Bách tìm kiếm một hồi, chẳng thấy Tỏa Long Tiên và Liên Hoàn Sách đâu, bực tức quay về, tìm tiếp từ trên đỉnh đồi xuống, đến bên hố cũng chẳng thấy gì, đưa mắt nhìn xuống hố, cả Từ Ngọc Nhi cũng đã biến đâu mất.

Chàng bực tức giậm mạnh chân, thở dài lẩm bẩm:

- Vậy biết tính sao đây?

Chàng đi đến bên miệng hố nhìn xuống, chỉ thấy dưới đáy hố có thêm một hang to, Từ Ngọc Nhi đang lồm cồm bò ở cửa hang tìm kiếm gì đó, chàng cả kinh la lên:

- Ngọc muội, không được vậy, đứng lên mau!

Đồng thời vội tung mình xuống hố, kéo Từ Ngọc Nhi ra, chỉ thấy nàng tay cầm một chiếc lọ trắng nhỏ, mình dính đầy đất bẩn, hệt như người vừa từ trong đường mương chui ra, khiến chàng vừa bực mình lại vừa nực cười.

Từ Ngọc Nhi hớn hở sửa lại y phục, lau sạch đầu mặt.

Cát Tập Bách cũng vội giúp nàng phủi lau đất cát trên mình nàng, giọng trách móc nói:

- Ngọc muội mà còn bướng bỉnh không chịu vâng lời, coi chừng ngu ca đánh đòn đấy! Giờ hãy mau đi theo ngu ca, tìm lại tiên sách rồi lên đường.

Từ Ngọc Nhi làm mặt xấu, dẫu môi nói:

- Tiểu muội chưa từng thấy một vị ca ca hung dữ thế này!

Cát Tập Bách trầm giọng:

- Ngọc muội có chịu đi hay không?

Từ Ngọc Nhi vùng vằng, nhét chiếc lọ trắng vào tay Cát Tập Bách, Cát Tập Bách vừa đón lấy định cất tiếng hỏi, Từ Ngọc Nhi đã đi xuống đồi một khoảng xa rồi.

Cát Tập Bách tuy lớn tuổi hơn Từ Ngọc Nhi, nhưng dẫu sau cũng còn là một thiếu niên, lại quen tính ương ngạnh bởi cuộc sống cô đơn, sao có thể chịu nổi thái độ ngang bướng của Từ Ngọc Nhi, lúc ấy đã định vứt bỏ chiếc lọ trắng trong tay, bỏ đi cho rảnh nợ.

Nhưng chàng chợt nghe một tiếng nói vang lên bên tai:

- Kể từ nay ngươi phải gánh lấy trọng trách huynh trưởng mà trông nom cho Ngọc muội...

Hình bóng bi thiết thê lương của thẩm nương cũng hiện ra trước mắt chàng, dù thế nào chàng cũng chẳng thể nhẫn tâm, đành khẽ buông tiếng thở dài, đưa lọ trắng lên xem, dưới ánh nắng chiều tà, chỉ thấy chiếc lọ này trong suốt, thì ra được làm bằng thủy tinh.

Lại chú ý xem kỹ, chỉ thấy trên thân lọ có rất nhiều chữ nhỏ li ti, quay sang mặt kia, chỉ có bốn chữ to “Chí Độc Vô Độc” và bên dưới là bốn chữ nhỏ “Không Động Ngọc Bình”.

Cát Tập Bách mừng rỡ la to:

- Ngọc muội, đến đây mau!

Từ Ngọc Nhi đầu cũng không ngoảnh lại, giận dỗi nói:

- Ca ca bảo tiểu muội đi, tiểu muội chẳng phải đang đi là gì?

Cát Tập Bách cuống lên, lớn tiếng nói:

- Ngọc muội hãy chờ ngu ca, ngu ca có điều cần nói.

- Không!

Từ Ngọc Nhi lớn tiếng đáp, vẫn tiếp tục bước đi.

Cát Tập Bách vừa đuổi theo vừa nói:

- Ngọc muội mà còn không chịu vâng lời, ngu ca sẽ nổi giận đấy!

Đoạn gia tăng khinh công đuổi theo, thật muốn tóm lấy Từ Ngọc Nhi đánh cho một trận nên thân.

Từ Ngọc Nhi như bất đắc dĩ đứng lại trên một phiến đá cách chân đồi khoảng hơn trượng, nghiêng mặt hướng về phía Cát Tập Bách đang từ trên đồi phóng xuống, thấy chàng hốt ha hốt hải thế kia, nàng bất giác cười thầm.

Cát Tập Bách đứng lại bên cạnh Từ Ngọc Nhi, giơ chiếc lọ trắng lên, hớn hở cười nói:

- Ngọc muội có biết đây là gì không? Ha ha, chúng ta quả đã được bảo vật rồi!

Từ Ngọc Nhi cười khinh:

- Ca ca chẳng đã nói là không thềm hay sao? Giờ thì vui mừng rồi chứ?

Đoạn quay mặt đi, giận dỗi nói tiếp:

- Ca ca chỉ biết hiếp đáp tiểu muội thôi!

Cát Tập Bách vội ngồi xổm xuống, đối mặt với Từ Ngọc Nhi cười nói:

- Ngọc muội, ngu ca bởi quá vui mừng thôi mà! Hãy xem, đây quả thật là bảo vật hiếm thế, lọ ngọc của Không Động Tử lão tiền bối, trong là Chí Độc Vô Độc Dịch, dùng chín ngàn chín trăm chín mươi chín loại chất độc, phối hợp với tủy não và nước dãi của độc long vạn năm, chế luyện ba năm, chôn sâu dưới đất ba năm, sau đó cất giấu ở nơi đất cao càng lâu càng tốt, thảo nào ngọn đồi này ngay cả cỏ cũng không mọc nổi.

Chàng vừa nghịch ngợm lọ trắng vừa nói, Từ Ngọc Nhi làm ngơ, mặc cho chàng nói thao thao, chỉ thờ thần nhìn trời, như đang suy tư gì đó.

Cát Tập Bách thấy vậy bức tức quát:

- Ngọc muội có nghe không hả?

Đoạn đưa tay xách nàng lên, Từ Ngọc Nhi đang lúc bị thương, một người con gái vừa rời xa mẹ, bơ vơ một mình phiêu bạt trên đời, hoàng hôn chính là lúc gợi nhớ người thân nhiều nhất, bị Cát Tập Bách quát tháo và xách mạnh lên, liền tức thì bật khóc sụt sùi.

Cát Tập Bách thấy vậy hoảng kinh, vội ôm chặt Từ Ngọc Nhi vào lòng, dịu giọng vỗ về:

- Ngọc muội đừng khóc, lẽ ra ngu ca không nên tức giận, từ nay ngu ca sẽ không bao giờ mắng Ngọc muội nữa đâu!

Từ Ngọc Nhi vốn rất thương yêu ca ca, khóc chẳng qua là vì giật mình sợ hãi, thật ra đâu có thù giận, lúc này được Cát Tập Bách triu mến vỗ về, bèn vùng khỏi lòng Cát Tập Bách, nước mắt ràn rụa nói:

- Không, lỗi là ở tiểu muội, lẽ ra không nên làm cho ca ca tức giận, thật ra chẳng phải tiểu muội không vâng lời ca ca, mà là tiểu muội biết rõ hết những gì ca ca vừa nói, nên tiểu muội chỉ suy nghĩ thôi!

Cát Tập Bách nghe nàng nói đã biết hết, thật là đáng bực, nhưng Từ Ngọc Nhi ngây thơ hồn nhiên thế này, bực tức cũng chẳng sao phát tác được, bèn cười nói:

- Ngọc muội sao cứ luôn bí ẩn khôn lường thế? Đã biết hết là sao? Thử nói nghe xem!

Từ Ngọc Nhi hé môi cười, bá cổ Cát Tập Bách cười nói:

- Vậy còn chưa hiểu? Ca ca thử nghĩ, nếu tiểu muội thật sự bị rơi xuống hố, lại có nhiều độc trùng như vậy, tiểu muội to gan đến mức không khóc la cầu cứu, ngay cả ca ca gọi cũng không trả lời sao? Thật ra tiểu muội đã được người đưa đến đây, chính là để tìm chiếc lọ ngọc này.

Cát Tập Bách theo trực giác thật là khó tin, nhưng nghe nàng nói cũng có lý, một cô gái nhỏ tuổi như nàng, nếu không biết trước, thật khó thể không sợ hãi khóc thét lên.

Nhưng sao lại có chuyện ngẫu nhiên vậy được? Chả lẽ đây lại là kiệt tác của tiểu sư thúc?

Nghĩ vậy, chàng bèn hỏi:

- Lệnh sư đã đưa Ngọc muội đến đây ư?

Từ Ngọc Nhi bỏ tay ra, từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ trắng giống hệt nhau, cười nói:

- Không phải gia sư, mà là một bà lão mù, bà ấy ngồi ở đây, tiểu muội vượt qua sườn đồi, đến trước mặt bà ấy, bà ấy hỏi tiểu muội thức ăn, tiểu muội thấy bà ấy tội nghiệp, bèn đưa hai chiếc bánh khô và một quả trứng luộc còn lại cho bà ấy, bà ấy hỏi tiểu muội là ai và định đi đâu, tiểu muội nói ra, bà ấy như rất kinh ngạc và vui mừng, bèn cho biết có một món chí bảo võ lâm được chôn dưới sườn đồi, hỏi tiểu muội có dám đến lấy không. Tiểu muội nhất thời hiếu kỳ, bèn bằng lòng đến lấy, thế là bà ấy đã trao cho tiểu muội chiếc lọ ngọc này!

Cát Tập Bách nghe đến mê mẩn, thấy Từ Ngọc Nhi trao lọ ngọc cho mình, bèn đón lấy đưa lên soi dưới ánh nắng, quả nhiên giống hệt nhau, chỉ khác bốn chữ to là “Hấp Độc Hóa Độc” và bốn chữ nhỏ bên dưới là “Tuyết Điều Ngọc Bình”, chàng mới vỡ lẽ, vội hỏi:

- Ngọc muội thấy bà lão mù có đặc điểm gì không?

Từ Ngọc Nhi lắc đầu, ngẫm nghĩ một hồi, bỗng reo lên:

- À! Đúng rồi, lông mày bà ấy màu đỏ như lửa, giống như là...

Bồng ngưng lời, thừ ra một hồi, lại ôm lấy Cát Tập Bách reo lên:

- Đúng rồi! Chính là sư tổ!

Cát Tập Bách cũng khôn xiết vui mừng, nói:

- Đúng vậy, chính là Thiết Sơn Thần Ni lão tiên bối, chỉ lão nhân gia ấy mới có công hành như vậy, dám bảo Ngọc muội lấy trộm lọ ngọc của Không Động Tử. Giờ thì tốt rồi, chúng ta chẳng còn sợ độc vật gì nữa!

Từ Ngọc Nhi ngẩng lên nhìn Cát Tập Bách, lo lắng nói:

- Nhưng lão nhân gia ấy có nói, chiếc lọ của ca ca nếu tiểu muội lấy được thì cho tiểu muội, còn chiếc của lão nhân gia ấy thì sao? Làm sao mang trả cho lão nhân gia ấy đây?

Cát Tập Bách cười nói:

- Khi nào chúng ta báo xong thân thù, đến Tuyết Sơn gặp lại thẩm nương, chẳng phải có thể tặng luôn lọ này cho lão nhân gia ấy hay sao?

Từ Ngọc Nhi gật đầu:

- Cũng đành phải vậy thôi!

Cát Tập Bách vẫn chưa hiểu vì sao Thần Ni lại đột nhiên xuất hiện tại đây, và còn tặng cho nàng chiếc lọ ngọc này, bèn lại hỏi:

- Xích Mi lão tiên bối không còn nói gì khác sao?

Từ Ngọc Nhi lắc đầu:

- Không, lão nhân gia ấy chỉ cho tiểu muội biết cách chống lại đĩa độc trong hố, cách phá vỡ rương thép dưới đáy hố và cách sử dụng vật chứa trong lọ ngọc. Lão nhân gia ấy bồng tiểu muội đến bên miệng hố, dùng tay tìm kiếm trên mặt hố, dùng miệng thổi nhẹ, làm thủng một lỗ nhỏ, bảo tiểu muội cất lọ ngọc vào trong ngực áo để phòng chống đĩa độc, rồi dùng dây thả tiểu muội xuống hố.

Cát Tập Bách nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu, thầm nhủ:

- Các vị cao nhân tiên bối này lúc nào cũng như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thôi thì khi nào gặp sư thúc hẵng tính!

Nên bèn nói:

- Ngọc muội, chúng ta hãy đi mà hỏi sư thúc!

Từ Ngọc Nhi như sức nhớ hỏi:

- Ca ca, sao mắt của Thần Ni lão nhân gia...

Cát Tập Bách vội ngắt lời:

- Ngọc muội đừng hỏi, chúng ta đi mau, lệnh sư đã chờ sốt ruột lắm rồi!

Đoạn liền nắm tay nàng kéo đi.

Từ Ngọc Nhi mới xuất đạo giang hồ, nào biết rong võ lâm có rất nhiều úy kỵ, thấy Cát Tập Bách không cho nàng hỏi, chỉ ngỡ là ca ca biết mà không chịu nói, lòng hết sức không vui, đi được hai bước, bỗng dừng lại hỏi:

- Ca ca, Thất Tinh Liên Hoàn Sách của tiểu muội đâu?

Cát Tập Bách ngẩn người, bèn quay lại tìm kiếm.

Từ Ngọc Nhi thấy vậy phì cười, tung mình đến một chỗ trũng dưới sườn đồi, nhặt lấy Tỏa Long Tiên và Liên Hoàn Sách, cất tiếng nói:

- Ca ca, có đây rồi!

Đoạn liền thi triển khinh công phóng đi về phía Quan Âm Sơn.

Cát Tập Bách đành lắc đầu thở dài, thầm nhủ:

- Thì ra nha đầu này đã chọn trước chỗ ném tiên sách, thật là tinh ranh, từ nay mình phải thận trọng đối với nàng ta mới được!

Chặng đường này họ đi rất nhanh, lúc này công lực hai người đã tương đương nhau, Từ Ngọc Nhi cố ý muốn làm cho Cát Tập Bách hết hoảng, nên vận dụng hết công lực thi triển khinh công phóng đi.

Cát Tập Bách sợ nàng lại gặp gì đó, ham chơi hiếu kỳ đâm ra trễ nãi, cho dù đến Quan Âm Sơn trước lúc trời tối thì cũng khó khỏi bị sư thúc trách mắng, nên cũng thi triển khinh công đuổi theo.

Luận về khinh công thì càng luyện lâu năm công lực càng cao, Từ Ngọc Nhi tuy được Lạp Tháp Hòa Thượng dùng Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công vun bồi nội lực, nhưng dẫu sao tuổi còn nhỏ và chưa từng chạy đường dài, hơn nữa lại vất vả suốt cả buổi trời, vậy mà chưa đến đồi bị Cát Tập Bách bỏ rơi, đã là đáng khen lắm rồi.

Cát Tập Bách lớn hơn nàng mấy tuổi, dưới sự đào tạo của Tri Giác Thiền Sư, đương nhiên khác nhau, nội lực thâm hậu hơn nhiều, nên sau khi vượt qua hơn trăm dặm đường, Từ Ngọc Nhi đã trán toát mồ hôi, mặt đỏ gay, hơi thở hào hển, tốc độ chậm dần.

Cát Tập Bách lòng đầy thiện ý, biết Từ Ngọc Nhi tuổi trẻ hiếu thắng, không muốn làm cho nàng nổi tính bướng, thấy nàng cất bước tung bụi, hạ chân có tiếng, đã nhận ra nàng sắp đuối sức, bèn cũng phóng đi chậm lại, theo sau từ xa, không vượt lên trước nữa.

Nào ngờ Từ Ngọc Nhi lại hiểu lầm, thấy chàng cố ý thả chậm bước, ngỡ là chàng định tâm khinh cợt, hết sức tức tối, dù tiêu hao hết công lực thì cũng phải đến trước mặt sư phụ, trở tài một phen, bèn vận đề chân khí Đan Điền, thi triển khinh công tuyệt

đỉnh Bằng Hà Trạc Túc và Phi Bạo Thiên Trình của phái Tuyết Sơn. Trong thoáng chốc đã vượt qua ba bốn mươi dặm đường, đến chân Bạch Vân Sơn, chỉ cần vượt qua một thung lũng nữa là đến chân Quan Âm Sơn.

Nhưng Từ Ngọc Nhi lúc này chân lực đã cạn, còn muốn vượt qua một thung lũng thì thật quá bướng bỉnh, chưa đến giữa chừng, nàng bỗng giẫm phải một hòn đá rời, trượt chân ngã ra, chân khí tiêu tán, chỉ cảm thấy mắt tối sầm, người lăn xuống thung lũng.

Cát Tập Bách đã đoán trước hẳn có chuyện xảy ra, từ xa đã lên tiếng nhắc nhở nàng chậm bước lại, đồng thời cố gắng rút ngắn khoảng cách, duy trì chừng ba trượng.

Lúc này chàng đang ở phía sau Từ Ngọc Nhi, vừa thấy nàng trượt chân, không chờ nàng ngã ra đất, vọt liền tung mình với thế “Ngạ hổ phác dương” (hổ đói vồ dê) lao nhanh tới.

- o O o -

Hết Tập Một